

УДК 177.7

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2025.62.17>

АКТУАЛІЗАЦІЯ ЛЮБОВІ В КОНТЕКСТІ НАБУТТЯ УКРАЇНОЮ ЦИВІЛІЗАЦІЙНОЇ СУБ'ЄКТНОСТІ

Надія Павленко

*Центр гуманітарної освіти Національної академії наук України,
вул. Трьохсвятительська, 4, 01601, м. Київ, Україна
<https://orcid.org/0000-0001-9739-7494>*

У статті досліджуються критерії справжності та плідності патріотизму як любові до Батьківщини, в основі якої лежить любов до себе та Іншого, очищена від об'єктивації та маніпуляції. Усвідомлено, що плідність патріотизму визначається рівнем консолідації в країні, гуманістичним вектором її цивілізаційної суб'єктності, ступенем діалогічності у вирішенні суспільних протиріч і проблем, що впливає на діалогічність ззовні як можливість вступати в конструктивне партнерство, співпрацю та співтворчість з іншими країнами, а також виходити із загроз гострих конфронтацій. Любов до Батьківщини нерозривно пов'язана з вірою у потенціал своєї країни, у тому числі особистісний, її перспективи, а також з волею до реалізації цього потенціалу, осмисленим і відповідальним ставленням до співбуття з іншими людьми і спільного творення майбутнього. Несправжня любов до Батьківщини, прихована або показна, виходить із владних тенденцій, контролю, егоїзму та ворожого ставлення до інших. Доведено, що суб'єктність властива не лише людині, але й спільноті. Прояснено, що суб'єктність демократичної країни відрізняється від суб'єктності авторитарної країни гуманістичним та інноваційним спрямуванням, що актуалізує її цивілізаційний прогрес.

Проаналізовано, що домінування цінності любові і свободи над цінністю влади, яка може навіть виступати під маскою справедливості, є критерієм справжності патріотизму як прагнення до етнічнонаціональної єдності, розвитку і відповідальності, що звільняє від комплексів меншовартості та надвартості у розбудові національного проєкту. Воля до любові в особистісному й суспільному просторі в контексті методології метаантропології постає як воля до розуміння Іншого, людяності і толерантності, що гуманістично і діалогічно спрямовує авторів і діячів, які впливають на настрої людей всередині країни, масову свідомість і підсвідомість, а також задають політико-економічний та духовно-культурний вектор. Такий автор – філософ, письменник, публіцист, політолог, або будь-який інший гуманістичний інтелектуал, який також може постати як діяч – національний герой, політичний лідер тощо – творчо спрямований на конструктивне вирішення суперечностей, що приводить до єдності в суспільстві, розбудови національного проєкту з волі до справедливості і толерантності у їх єдності задля світлого майбутнього Батьківщини і поваги до свободи й гідності кожного громадянина. Країна, в якій шануються її гуманістичні інтелектуали і творчі особистості, герої та генії, тобто не переслідуються і не маргіналізуються через культуру скасування, буде набувати сили своєї суб'єктності. Таким чином, актуалізація любові в суспільному просторі постає як воля до єдності і толерантності, діалогу та гуманістичного вирішення суперечностей і веде до процвітання.

Ключові слова: особистість, патріотизм, консолідація, цивілізаційна суб'єктність, метаантропологія, метаантропологічний потенціалізм, цінність, безпека, влада, свобода, любов, потенціал, духовність, душевність, гуманістичність, інноваційність.

*Вітчизна – це не хтось і десть,
Я – теж Вітчизна.
Іван Світличний*

*Той, хто не любить своєї країни, нічого любити не може.
Джордж Гордон Байрон*

Вступ. Любов можлива там, де є суб'єкт, особистість, яка здатна до любові, відкрита на духовному і душевному рівнях до неї. Людина, яка актуалізувала в собі цю здатність, може по-справжньому любити не тільки себе, Іншого, але й Батьківщину, людей, які споріднені з нею за національними та етнічними рисами, цивілізаційно і територіально перебувають з нею у єдиному просторі. Патріотизм, який виходить із волі до любові і свободи, зумовлює таке ставлення до країни та співвітчизників, в якому немає ксенофобії, владного радикалізму, егоїзму та нарцисизму щодо інших. Творча активність такої особистості буде допомагати у набутті країною суб'єктності природньо і гуманістично.

Мета статті – зрозуміти сенс любові та її актуалізації на шляху цивілізаційної суб'єктності України; досягнути, як з феноменом любові пов'язані патріотизм, національна єдність і консолідація всередині країни, цікава й цінна для світу духовно-культурна спадщина; з'ясувати роль етико-гуманістичного, творчо-інноваційного та демократичного векторів розвитку держави у її стійкій і міцній суб'єктності.

Виклад основного матеріалу. Патріотичне почуття базується на братській любові, яка у дослідженні Е. Фромма визначається як «відчуття зв'язку з усіма людьми, людська солідарність, людська єдність» [1, с. 80]. Окрім того, плідність патріотичного почуття визначається рівнем консолідації суспільства, на чому акцентує сучасний український філософ Н. Хамітов, вбачаючи у консолідації умову творення людяності: «Консолідація означає щось більше, ніж інтеграція. Це не просто економічні зв'язки, кооперація, що потребують компромісів, але й ціннісне, гуманітарне єднання, яке неможливе без консенсусу. Набуття консенсусу потребує взаємодії під впливом не волі до влади, а волі до пізнання та творчості, волі до свободи і розуміння Іншого. Маємо єднання, зумовлене розумом, який обмежує волю до влади і жагу збагачення, захищаючи й розвиваючи людяне в людині» [2]. В координатах запропонованої дослідником методології метаантропології [3] можна стверджувати, що саме любов до людей, екзистенціальна відкритість до консенсусу та консолідації під час трагічних випробувань закладають основи патріотичної єдності, спрямованої на спільний позитивний розвиток і вирішення суперечностей.

М. Шелер у своїй фундаментальній праці "Ordo amoris" розкриває природу любові з позицій бачення потенціалу, віри в нього і впливу на його розгортання: «Любов любить і дивиться в процесі любові завжди дещо далі, ніж тільки на те, що в неї в руках, чим вона володіє <...> рух [любові] – у граничному випадку любові особистісної – у принципі безмежно розгортає особистість саме таким чином у властивому їй напрямі ідеальності та досконалості» [4]. Таким чином, справжність та плідність патріотизму, спрямованого на суб'єктність своєї країни, починається зі здатності людини до любові, що розкривається глибше у вірі у позитивний розвиток та потенціал своєї країни. Н. Хамітов та С. Пирожков концептуально розгортають останнє через поняття метаантропологічного потенціалізму як методології та стратегії розвитку, яка розвивається на основі метаантропології: «Метою будь-якої відкритої та гуманістичної соціальної системи є розкриття життєвого потенціалу людини, її самореалізації до рівня суб'єктності, що стає умовою розкриття потенціалу і набуття суб'єктності всією цією системою» [5, с. 50]. Отже, актуалізація потенціалу

окремої людини зумовлює як її власну суб'єктність, так і суб'єктність спільноти, зокрема, Батьківщини.

Що передує набуттю суб'єктності? Чи можна сказати, що будь-яка країна так само, як особистість, може мати свою «долю та свій шлях широкий» [6, с. 300], тобто свій напрям реалізації вільного розвитку, самобутності? С. Пирожков та Н. Хамітов зазначають, що «прагнення бути собою та ставати Іншим може бути назване суб'єктністю як особистості, так і спільноти. Очевидно, що суб'єктність країни пов'язана з динамікою, а не статикою її безпеки й незалежності, а отже, з її національними інтересами, які поєднують перше і друге, спрямовуючи в майбутнє» [5, с. 13]. Отже, одного акту проголошення незалежності і можливості створити армію недостатньо для того, щоб постати на міжнародній арені як суб'єкт, адже останнє правильно трактувати у динаміці, а саме як процес, спрямований на «стан розвитку країни, коли вона сама творить свою цивілізаційну долю, обирає ідентичність і партнерів» [7, с. 14]. Суб'єктність країни постає як справжній критерій її формальної незалежності, постає гарантом її безпеки на ціннісному рівні і реалізується завдяки постійному руху країни в бік вдосконалення співбуття її громадян та плідності її взаємодії з іншими країнами.

Чи можна частково ототожнити суб'єктність зі свободою? С. Пирожков та Н. Хамітов розмірковують так: «Але куди має бути спрямована вільна країна? До якого майбутнього? По суті, тепер ми кажемо про справжню свободу – таку її якість, коли вона сприяє розгортанню глибинних можливостей як особистості, так і спільноти. Ця свобода й означає справжню суб'єктність країни – здатність самостійно творити власний цивілізаційний проєкт і втілювати його в життя, обираючи своїми партнерами та союзниками тих, хто є компліментарним на цьому шляху» [5, с. 14]. Суб'єктність країни як свобода здійснювати міжнародну політику за власними орієнтирами повинна ґрунтуватися на свободі як цінності всередині такої країни – тієї цінності, що опосередковує політико-економічну, законодачу, освітньо-виховну, культурну, науково-інноваційну сфери, пронизує її буття і основи ставлення одне до одного. Якщо всередині країни воля до безпеки буде придушувати волю до свободи, це буде деактуалізовувати особистісне буття людей з волею до пізнання і творчості, без чого неможлива інноваційна суб'єктність країни. Цінність любові буде робити таку інноваційність гуманістичною.

Отже, ми підходимо до визначення цивілізаційної суб'єктності, що дотична ступеню розвитку країни. С. Пирожков та Н. Хамітов надають таку дефініцію: «Цивілізаційна суб'єктність – це така якість соціального буття країни, коли остання стає не об'єктом впливу «сильних світу цього», а зусиллями власної політичної, наукової, художньої та релігійної еліти конструює своє цивілізаційне майбутнє, спосіб життя, усвідомлює власні, а не нав'язані ззовні цінності та формулює справжні національні інтереси. Таке конструювання й усвідомлення, яке здійснюється елітою країни, – чинник автентичності цивілізаційної суб'єктності, а тому її дієвості. Цивілізаційна суб'єктність країни – це вільна й цілісна реалізація власних національних інтересів у економічному, політичному, духовно-культурному вимірах, яка враховує національні інтереси не лише партнерів, але й конкурентів. Без цього цивілізаційна суб'єктність втрачає адекватність» [5, с. 14]. Варто виділити як ключові зусилля людей, спрямовані на конструювання майбутнього на основі спільних цінностей та інтересів, які по-справжньому консоліднують суспільство, а не виражають потреби і цінності лише його певної частини або використовуються лише як маніпулятивні лозунги.

Дослідник Ю. Шаповал визначає мету духовно-культурної площини як провідного чинника цивілізаційної суб'єктності: «Першочерговим завданням є формування нових ціннісних дороговказів, концептуальним ядром яких має бути власна національна ідея, що

охоплює всі царини економічного, інтелектуального і духовного життя суспільства» [8, с. 62]. Творчість провідних науковців, літераторів, загалом представників гуманістичної інтелектуальної еліти повинна бути спрямована передусім на вирішення суперечностей, які заважають створенню та реалізації національної ідеї, в подальшому – на усвідомлення і обговорення її задля консенсусу у поглядах. Особистість, у якої воля до влади переважає над волею до свободи і любові, буде намагатися здійснити вплив на формування такого національного вектору, який буде підтримувати лише його владні повноваження, а не конструювати світле майбутнє країни.

Український поет В. Симоненко [9] виражає внутрішній супротив псевдопатріотичним тенденціям, які не дають цивілізаційній суб'єктності відбутися.

«За плату ви закохані в ідею
І зморшки морщите на ситому чолі...
Кому ж ви служите, приручені Антеї,
Відірвані від матері-землі?

Хто ваш народ? Яка у нього доля?
Куди його коріння проросло?
Чиї могили стогнуть серед поля,
Забрівши здичавіло у село?»

Іншою стороною, що перешкоджає вільному розвитку країни на шляху її цивілізаційної суб'єктності, є намагання сліпо і неузгоджено імітувати взірцеві країни, ігноруючи власну специфіку, готовність, ментальність, органічність тих чи інших нововведень. Дослідник О. Майборода підкреслює: «З одного боку, входження у більш розвинутий цивілізаційний простір неминуче тягне за собою орієнтацію на притаманні йому культурні зразки, намагання матрично пересадити їх на вітчизняний ґрунт (екзогенна парадигма). Водночас орієнтація на передові країни не повинна набувати форми поклоніння якійсь «месіанській цивілізації», яка має сприйматися як взірцева» [10, с. 72]. Суб'єктність не можна імітувати, вона виростає на ниві власної креативної спроможності в повазі до минулих традицій та досвіду.

Також варто відзначити, що суб'єктність як суспільна зрілість країни, зокрема її правлячої еліти, виходить із здатності тверезо споглядати на дійсність, враховувати реальні потреби людей, реалізовувати їхні права і свободи без маніпуляції наративами, які немовби і спираються на національну безпеку, що некритично і позитивно сприймаються людьми з буденним світоглядом [11], однак насправді є лише найлегшим способом контролю.

Повага до свободи Іншого виростає з любові до себе, в якій є реалізація власної свободи – пізнавати світ, себе, досліджувати свій хист і своє призначення, творити. Країна так само, як і особистість, проходить шлях самостановлення, набуття моральної зрілості, прийняття відповідальності за рішення, а також за кризи, які так чи інакше стаються, виховуючи і загартовуючи нас. Актуалізація любові в бутті нашого сучасника необхідна для гуманістичного і діалогічного світобачення, що спрямовує людей на знаходження реального виходу з криз та загроз, а не лише ситуаційних чи симулякрових, що задають емоційну перевагу тій чи іншій політичній особі на певний період.

Чи може країна набувати суб'єктність, але стверджувати її за рахунок перешкодження суб'єктності інших країн, конфронтації та придушення свободи у власних суспільних процесах? Напевно, ми знайдемо такі випадки як у хроносі історії, так і в сучасності. Саме тому Н. Хамітов та С. Таранов акцентують увагу на гуманістичній суб'єктності демо-

кратичної країни: «Зараз важливо усвідомити, що в сучасному світі саме гуманістична якість суб'єктності, зрештою, детермінує її справжню силу, пасіонарність і стабільність, а отже – продуктивну інноваційність. Авторитарна якість суб'єктності здатна тимчасово підсилити всі ці позитивні характеристики суб'єктності, але потім відбувається їхня деактуалізація, що зумовлює відставання й програш у цивілізаційних змаганнях з державами, які налаштовані на гуманізм, демократію, повагу до прав і свободи людини як у своїх кордонах, так і за їхніми межами» [12, с. 34]. Також країна, яка «відстоює» свою суб'єктність, але при цьому здійснює політику придушення своїх гуманістичних засад, рано чи пізно буде втрачати інноваційність, тим паче що спроможні до неї люди не зможуть розділити цінності такої країни та будуть змушені емігрувати. Емоційно зображує трагічні побоювання щодо вимушеної втечі з Батьківщини І. Франко [13].

«Благословлю тебе! Чи ждять тобі ще треба
Поваги й блиску від будущини,
Чи ні, – одного лиш тобі благаю з неба,
Щоб з горя й голоду не бігли геть від тебе
Твої найкращі сини».

Українській державності органічна гуманістична та інноваційна суб'єктність [5], що дотична до цінностей любові і свободи людини. Кожна країна проходить шлях усвідомлення своїх деструктивних паттернів взаємодії, психологічних комплексів, які охоплюють національну свідомість і підсвідомість. Суспільна мораль, де є цінність людської гідності, вільної самореалізації і творчості, повинна бути аксіомою, яку не перехопить пропаганда країн з неототалітарним режимом або власна політична антиінтелігенція, яка шукає можливості для влади і збагачення. С. Пирожков та Н. Хамітов міркують над очевидними передумовами дійсної суб'єктності України: «Це можливо лише тоді, коли в країні існує атмосфера сприяння осмисленому творчому і співтворчому буттю людини, усвідомлено й подолано комплекси реваншизму, ресентименту та меншовартості. В процесі вітлення цивілізаційного проєкту України потрібно не залякувати й не спонукати, а зацікавлювати людей – і в економічній, і в політичній, і в духовно-культурній царинах. Адже головним суб'єктом реалізації цивілізаційного проєкту України в умовах демократичного суспільства є не абстрактна держава, культура чи громадянське суспільство, а вільний самореалізований громадянин, який творить нову державу, нову культуру і нове громадянське суспільство, роблячи свою країну суб'єктом світової історії» [5, с. 165–166]. Отже, суб'єктність є результатом особистісних зусиль кожної конкретної людини, тому цінність її прав і свобод повинна бути непорушною.

С. Пирожков та Н. Хамітов пропонують концепт «особистісний потенціал народу», що звільняє від тієї об'єктивації людини, яка наявна в концепті «людський капітал» [14]. В цьому контексті народ осмислюється як «спільнота особистостей, яких споріднює спільна культура», а «людина розуміється як вільна особистість з духовними, моральними і креативними можливостями, а також здатністю до гідної самореалізації» [14]. Отже, ставлення до людини визначає можливість реалізації потенціалу народу, формує атмосферу можливостей для кожного, створює фундамент культурно-інноваційного фонду, яким можна пишатися і відчувати себе гідно на світовій арені, а не мріяти про еміграцію в «прогресивну й зручну» країну зі значними соціальними виплатами.

Актуалізація любові, що зумовлює гуманістичну і діалогічну спрямованість, волю до розуміння Іншого, є основною рушійною силою консолідації всередині країни та ззовні: «доброякісність внутрішньої консолідації країни, заснована на діалозі,

толерантності та партнерстві, зумовлює доброякісність суб'єктності країни у світі й, відповідно, доброякісність зовнішньої консолідації – з іншими країнами, консолідації міжнародної» [5, с. 199–200]. Ми бачимо, що діалогічність всередині країни є необхідною умовою діалогічності на зовнішній арені, що дає можливість передбачати кризи, трагічні ситуації, ризики та мати змогу запобігати їм конструктивно для свого розвитку і цілісності. Не менш важливо відзначити, що консолідація тоді є достеменною, коли єднає людей не «проти», а «за» для: «Консолідація з акцентом на ксенофобії в усі часи обертається на руйнацію консолідації; не є винятком і сучасність з її специфічною іронічною і водночас пафосною ксенофобією» [5, с. 196]. Коли у світогляді людини воля до безпеки переважає над цінністю любові та свободи, вона сприйматиме Іншого як ворога навіть тоді, коли він таким не є, особливо під впливом маніпуляції масовою свідомістю.

Зародження щирого патріотичного почуття повертає людину до споглядання краси – світлих нарисів своєї Батьківщини, рідних серцю місць, відчуття їхньої атмосфери, пізнання їхнього духу, особливостей, поринання у вирій солодких споминів, закарбованих з дитинства, юності. Миті такого споглядання наповнюються присутністю божественного, трансцендентного. Поетеса Л. Костенко [14] передає свій настрій у вірші.

«Буває, часом спіпну від краси.
Спинюсь, не тямлю, що воно за диво, –
оці степи, це небо, ці ліси,
усе так гарно, чисто, незрадливо,
усе як є – дорога, явори,
усе моє, все зветься – Україна.
Така краса, висока і нетлінна,
що хоч спинись і з Богом говори».

Висновок. В координатах методології метаантропології [3], можна підсумувати, що людина, яка актуалізувала свою особистість, постає як автор і діяч, що своїм духовним і душевним розвитком посилює розвиток своєї країни. Інноваційна та гуманістична суб'єктність країни створюється людьми, які здатні до справжньої любові до себе, мають гуманістичний світогляд і у своїх почуттях до Батьківщини звернені у її світле майбутнє: з вірою, надією і любов'ю.

Список використаної літератури

1. Фромм Е. Мистецтво любові. Харків: КСД, 2018. 148 с.
2. Хамітов Н. Самотність у людському бутті. Досвід метаантропології. 3-тє вид., випр. і доп. Київ: КНТ, 2018. 370 с.
3. Хамітов Н. Філософська антропологія: актуальні проблеми. Від теоретичного до практичного повороту. 5-тє вид., випр. і доп. Київ: КНТ, 2023. 405 с.
4. Scheler M. Ordo amoris. Madrid: Caparrós Editores, 1996. URL: <https://ru.scribd.com/doc/152451342/Scheler-Max-Ordo-Amoris>.
5. Пирожков С., Хамітов Н. Цивілізаційна суб'єктність України: від потенцій до нового світогляду і буття людини. Київ: Наукова думка, 2020. 256 с.
6. Шевченко Т. Кобзар. Київ: Школяр, 2020.
7. Україна як цивілізаційний суб'єкт історії та сучасності: національна доповідь / ред. С. Пирожков, В. Смолій, Г. Борjak, Я. Верменич, С. Дембіцький, О. Майборода, С. Стоєцький, Н. Хамітов, Л. Якубова, Л. Ясь; Інститут історії України НАН України. Київ: Ніка-центр, 2020. 356 с.
8. Шаповал Ю. Шляхи розвитку духовно-культурної суб'єктності України / за ред. О. Майборода. *Суб'єктність України в сучасному світі: оцінки, стратегії, прогнози:*

- аналітична доповідь. Київ: Інститут політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Кураса НАН України, 2020. 88 с.
9. Симоненко В. Земне тяжіння. Київ: Молодь, 1964. 114 с.
 10. Майборода О. Перспективи цивілізаційної суб'єктності України у XXI столітті. *Суб'єктність України в сучасному світі: оцінки, стратегії, прогнози*: аналітична доповідь. Київ: Інститут політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Кураса НАН України, 2020. 88 с.
 11. Хамітов Н., Крилова С. Людина і культура: словник. Філософська антропологія, філософія культури, культурологія. 2-ге вид., випр. і доп. Київ: КНТ, 2023. 295 с.
 12. Хамітов Н., Таранов С. Гуманістична якість суб'єктності України / ред. С. Пирожков, В. Смолій, Г. Борjak, Я. Верменич, С. Дембіцький, О. Майборода, С. Стоєцький, Н. Хамітов, Л. Якубова, Л. Ясь. *Україна як цивілізаційний суб'єкт історії та сучасності*: національна доповідь; Інститут історії України НАН України. Київ: Ніка-центр, 2020. 356 с.
 13. Франко І. Поезії. Мойсей: поема. Укране щастя: драма з сільського життя. Київ: Дніпро, 1989. 567 с.
 14. Пирожков С., Хамітов Н. Розвиток українського народу в часи екзистенціальної війни і повоєнного відновлення. *Вісник Національної академії наук України*. 2025. № 5. С. 11–23. <https://doi.org/10.15407/visn2025.05.011>.
 15. Костенко Л. Триста поезій. Київ: А-ба-ба-га-ла-ма-га, 2014. 432 с.

ACTUALIZATION OF LOVE IN THE CONTEXT OF UKRAINE'S ACQUISITION OF CIVILIZATIONAL SUBJECTIVITY

Nadiia Pavlenko

*Center for Humanitarian Education of the National Academy of Sciences of Ukraine,
Trokhsviatytska str., 4, 01601, Kyiv, Ukraine
<https://orcid.org/0000-0001-9739-7494>*

The article examines the criteria for the authenticity and fruitfulness of patriotism as love for the Motherland, which is based on love for oneself and for the Other, purified from objectification and manipulation. It is realized that the fruitfulness of patriotism is determined by the level of consolidation in the country, the humanistic vector of its civilizational subjectivity, the degree of dialogicity in resolving social contradictions and problems, which affects dialogicity from the outside as an opportunity to enter into constructive partnership, cooperation and co-creation with other countries, as well as to get out of the threats of acute confrontations. Love for the Motherland is inextricably linked with faith in the potential of one's country, including personal, as well as the will to realize this potential, a meaningful and responsible attitude to co-existence with other people. Untrue love for the Motherland, hidden or ostentatious, stems from authoritarian tendencies, control, selfishness, and a hostile attitude towards compatriots. It is determined that the subjectivity of a democratic country differs from the subjectivity of an authoritarian country in a humanistic and innovative direction, which actualizes its civilizational progress.

It is analyzed that the dominance of the value of love and freedom over the value of power, which can even act under the guise of justice, is a criterion for the authenticity of patriotism and the desire for ethno-national unity, development and responsibility, which frees from complexes of inferiority and super-value in the development of the national project. The will to love in the public space appears as the will to understand the Other, humanity and tolerance, which humanistically and dialogically directs authors and figures who influence the moods of people within the country, mass consciousness and subconsciousness, and sets the political-economic and spiritual-cultural vector. The criterion for the constructive understanding

of patriotism and subjectivity is brotherly love in the broadest sense and in the deepest love-dialogism - such dialogical openness to the Other and the Stranger as the Other, which promotes the will to understand through worldview dialogue, which unites the people, nation, communities and individuals in a common openness to the truth, and prevents existential wars and confrontations both internally and externally.

Key words: personality, patriotism, consolidation, civilizational subjectivity, metaanthropology, metaanthropological potentialism, value, security, power, freedom, love, potential, spirituality, soulfulness, humanism, innovation.

Дата першого надходження рукопису до видання: 23.09.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 23.10.2025

Дата публікації: 23.12.2025